

JESPER ALVÆR/ BARNE- OG UNGDOMSPSYKATRISK POLIKLINIKK

JESSHEIM

| 'vidē, ō|

BUP behandler akutte og langvarige mentale problemstillinger hos barn og unge. Det kan dreie seg om adferdsproblemer, nevropsykiatri, angst, tvang, depresjon, spiseforstyrrelser, traumer, psykose og tilknytningsforstyrrelser. Men ordet 'håp' er likevel hyppig i bruk ved poliklinikken. Her handler det om å legge grunnlag for gode liv for de som skal leve dem. En fremtid med rom for frie, selvstendige valg.

Jesper Alværs verk | 'vidē, ō| henvender seg i like stor grad til pasienter og ansatte. Det består av 8 korte videosnutter vist i loop på små skjermer spreidd rundt i poliklinikkens nye lokaler, samt en spesialkonstruert bokhylle bygget rundt utvalgte bøker. Boksamlingen utdyper og videreutvikler tanker og idéer fra videoene tematisk eller gjennom frie assosiasjoner.

Motivene i verket er små, tilsynelatende tilfeldige observasjoner, basert på temaer som fellesskap, kropp og relasjoner – kort fortalt hvordan vi mennesker eksisterer sammen i verden. Kunstneren leder blikket vårt i retning av en ekte og usminket verden uten illusjoner og urealistiske løfter, som på en og samme tid fremstår som både poetisk, spennende, åpen og trygg. Videoene er personlige, men ikke private. Observasjon, intersubjektivitet og empati er nøkkelord. Situasjonene er enkle: kameralinsen danner et avgrenset utdrag, og hendelsene varer over en viss tid. Klipping og redigering er minimal.

Verket har en estetisk og konseptuell åpenhet, bildene er nøytrale og registrerende snarere enn påståelige eller evaluierende. De belærer ikke, har ikke behov for å ha rett. De forsøker ikke å forskjønne, idyllisere eller romantisere verden. Likevel er de forunderlig vakre og rørende; underfundige utgangspunkt for nye tanker.

| 'vidē, ō| bortforklarer ikke problemene man kan oppleve i møtet med seg selv og andre. Verket presenterer snarere denne verdenen som noe vi alle faktisk kan finne en plass i, der det finnes utfordringer man kan interessere seg for og utforske, gåter man kan tenke over og kanskje aldri løse, men også mønstre vi kan stole på og kjenne oss igjen i. Det er en verden det er verdt å være i, og som stort sett har et positivt fortegn. En magisk, og samtidig helt ordinær og konkret verden. Den eneste som fins.

Marianne Heier, på vegne av fagkomiteen for 7. tildelingsrunde (LES) v/ Merete Røstad, Ole John Aandal og Marianne Heier